

Kõige pühamal kristliku aasta päeval saadame teile uue Sõnalehe maisel teel, ning vaimus parimaid mõtteid ja tervitusi lootuses, et varsti saame jälle kohtuta.

Teie V. & M.

· · · · · jutlus teekonnale · · · · ·

Ja kui hingamispäev oli möödas, ostsid Maarja Magdaleena ja Jaakobuse ema Maarja ja Saloome lõhnarohte, et tulla Jeesust võidma. Ja nädala esimesel päeval väga vara, kui päike oli just tõusmas, tulid nad haua juurde. Ja nad ütlesid üksteisele: „Kes küll veeretab meil kivi hauakambri ukse eest ära?“ Ja üles vaadates nägid nad, et kivi oli ära veeretatud. Aga see oli väga suur. Ja hauakambrisse minnes nad nägid paremal pool istumas noorukit, rietatud pikka valgesse kuube. Ja neil hakkas hirm. Aga nooruk ütles neile: „Ärge kartke! Te otsite ristilöödud Jeesust, Naatsaretlast. Ta on üles äratatud, teda ei ole siin. Näe, siin on paik, kuhu ta pandi! Kuid minge ütelge tema jüingritele ja Peetrusele: Ta läheb teie eele Galileasse. Seal te saate teda näha, nõnda nagu ta teile ütles.“ Ja nad tulid välja ja põgenesid hauakambri juurest, sest neid oli vallanud hirm ja hämmeldus ning nad ei öelnud kellelegi midagi, sest nad kartsid.

Aga kui Jeesus nädala esimesel päeval vara oli üles tõusnud, näitas ta end esmalt Maarja Magdaleenale, kellest ta oli seitse kurja vaimu välja ajanud, ja too läks ja kuulutas neile, kes olid tulnud koos temaga, kui nad leinasid ja nutsid. Ja nemad ei uskunud, kui said kuulda, et Jeesus elab ja et Maarja Magdaleena oli teda elusana näinud. Aga seejärel näitas Jeesus end teisel kujul kahele teekäijale nende seast, kes olid minemas maale. Ja need tulid tagasi ja kuulutasid teistele, aga nad ei uskunud neidki. Viimaks näitas Jeesus end neile üheteistkümnenele, kui nad lauas istusid, ning sõitles nende uskmatus ja kõva südant, et nad ei olnud uskunud neid, kes olid teda näinud pärast ta ülesäratamist. Ja Jeesus ütles neile: „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!“ (Markuse 16,1–15)

Armsad sõbrad!

Altaripilte, mida näeme terves maailmas Kristlaste Ühenduse altarite kohal, seob ühine keskne motiiv — õnnistav Kristus. See on Kristus, kes on võitnud surma, Ülestõusnu, kuid mitte niisugune, nagu ta ilmus oma jüingritele vahetult pärast Ülestõusmist. Näeme Kristust niisugusena, nagu ta lubas meid saata aegade lõpuni, taevajõudude isandana maapeal, kosmilise Kristusena.

Altari kohalt vaatab meie peale Kristuse pale. Kuid see pole too „Jumal, kes näeb kõike“, kellega ähvardatakse neid, kes püüavad salaja sooritada mingit paha tegu, vaid see on Jumal, kes võtab osa. Juba väikeste lastena hüüdsime täiskasvanutele „vaata mind“, kui tegime või kogesime midagi, mis tundus meile oluline. Selline hüüe ei tähendanud „kontrolli mind“, see isegi ei tähendanud ega „kiida mind“, vaid ennekõike „tunne minu vastu huvi, pane mind tähele“. See vajadus on meisse jäänud, ehkki me täiskasvanuna seda sageli endale ei tunnista. Ja pale altari kohal tuletab meile meelde, et isegi kui meile tunduks, et keegi meie lähedastest ei tunne meie vastu huvi, see kõige lähedasem ikka vaatab meie peale huvi ja tähelepanuga.

Kristus altari kohal meid aga ka õnnistab. Me näeme tema ülestõstetud paremat kätt, kust tema jõud voolab meie poole. Juba väikeste lastena hüüdsime ikka jälle „aita mind“, ning see ei tähendanud, et täiskasvanud peavad tingimata kohe füüsiliselt asjasse sekkuma.

Hüüdsime turvalisusetunde pärast, teadmise pärast, et abikäsi on valmis ja sekkub, kui meie endi jõududest ja oskustest enam ei piisa. Ka see vajadus jääb meile elu lõpuni, kuigi täiskasvanuna selle pärast mõnikord häbeneme. Ja õnnistav käsi, mida näeme altari kohal, tuletab meile meelde, et isegi kui meile tundub, et oleme kõiges üksi ja keegi meid ei julgesta, on siin ikka valmis abikäsi, käsi, mis on murdnud isegi põrgu väravad.

Ent altaripilt ei näita mitte ainult Kristust, kes meie peale vaatab ja kes on valmis meid aitama, vaid ka Kristust, kes lihtsalt on seal, kuhu pöördume. Ka seda kogesime juba väikeste lastena, näiteks kui tegime oma esimesi samme. Ainult väga harva juhtub, et laps suundub oma esimesel — vaid mõne sammu pikkusel — teekonnal vabasse ruumi; peaaegu alati on see teekond kellegi poole, kes ootab lähedal, võib-olla avatud kätega, valmis sihile jõudnud last kaissu võtma. Täiskasvanuna oleme küll juba harjunud asuma teele ka siis, kui meid sihtkohal keegi ei oota, kuid hinge põhjas igatseme, et meid oodataks, igatseme alati minna kellegi poole. Ja juba see tõsiasi, et altari kohal on pilt ja pildi peal on Kristus, tuletab meile meelde, et olgu meie teekond ükskõik kui keeruline, läheme alati sinna, kus meid ootab Tema.

Kolmel viisil saadab Ülestõusnu meid meie eluteel, kolmel viisil näitab meile teda pilt altari kohal. Sellepärast vaatame üles tema pildi poole, kui kokku saame tema nimel. Sellepärast meenutame tema pilti ka siis, kui me just kohtuda ei või.

Jah, nii olgu.

Milan Horak, 4. aprillil 2021

